

Graag uw reacties:
www.deflo.be
luc.deflo@gmail.com

DEFLO

Lust

Manteau

THRILLER

Dank aan mijn testlezers
Anne De Strycker, Sam Helsen, Els Lemiere, Eva Parent,
Mieke Vercruysse & Jan Vrints

© 2009 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Luc Deflo

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
WPG Uitgevers België
Herengracht 370/372
NL-1016 CH Amsterdam

Eerste druk januari 2009
Derde druk september 2011

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: Allan Jenkins, Trevillion Images

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op
welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2322 9
D 2009/0034/007
NUR 330

Mijn huis is niet langer mijn thuis, dacht Luc Stroobants, en het enige wat zijn zintuigen nog bewust registreerden, was de geur van haar parfum. Opdringerig en zwoel. Carla zou het ruiken, zelfs morgenvroeg nog. Hij wilde wel maar kon niet bewegen. Alsof hij een toeschouwer was in zijn eigen nachtmerrie.

‘Ik moet weten wat hij echt van me denkt. Het moet. Zo kan het niet verder.’

‘Hij praat niet over zijn vriendinnen.’

‘Vriendin-nen’, mompelden haar verkrampte lippen.

De dikkerd stak bezwerend zijn handen voor zich uit. Hij zag lijkeek. De doodsangst in zijn ogen gaf haar een injectie van zelfvertrouwen. Ze bleef staan. Onwrikbaar.

‘Je moet nu echt gaan. Echt’, smeekte Stroobants en hij schuifelde onzeker dichterbij.

Ze klampte zich vast aan het aanrecht. Zoals ze zich had vastgeklampt aan de Mercedes. Zoals ze zich zou vastklampen aan eender welk stuk drijfshout.

‘Help me. Je moet me helpen. Je móét met hem praten. Je bent zijn beste vriend. Bel hem op. Nul’

Stroobants wapperde in paniek met zijn handen. Hij kreeg geen woord meer over zijn lippen.

‘Oké! Dan vraag ik het aan je vrouw. Weet ze trouwens dat je naar de hoeren gaat? Bellen! Nu. Onmiddellijk. Hoor je!’ Die laatste woorden gingen crescendo met een dreigende, hysterische ondertoon.

‘Luuk. Luuk? Is daar iemand?’

‘Nee, schatje. Slaap maar. Iemand die verkeerd gereden is, kwam de weg vragen. Ik laat hem even uit.’

Carla mompelde nog iets. Het bed kraakte. De handen van Stroobants

werden bankschroeven, hij duwde de vrouw met geweld de gang in. Ze strompelde en verloor een schoen. Hij gaf haar een harde duw.

‘Op dit uur nog?’ riep Carla. Het bed kraakte opnieuw. Stroobants balde zijn vuisten. De indringster spande haar spieren. Ze zou zich niet opzij laten zetten. Ze greep hem vast. Hij voelde haar adem langs zijn oor strijken, ze hijgde. Zij rook tandpasta en verschaald bier.

‘Ik ben zwanger van hem’, siste ze. ‘Hoor je, dikke? Zwanger!’

Luc Stroobants probeerde haar van zich af te duwen maar ze liet niet los. Haar nagels drongen in zijn vlees. Hij wilde schreeuwen maar dat kon niet. Zijn handen graaiden naar haar hals. In een reflex. Ze sperde haar mond open. Het weke vlees versteende. Hij hoorde de voetstappen. Van Carla! Gehijg. Een deur die openging. Gereutel. Ze mocht niet schreeuwen. Niet nu.

Toen het licht in de keuken aanflitste, sprongen zijn handen open, zoals handboeien. Hij trok de deur dicht en schopte haar schoen snel achter de vuilnisemmer.

Dirk

Blond, blauwe ogen, atletisch en opvallend relaxed in zijn nonchalante maar goedzittende merkkledij. Zo heel anders dan het typische volkje dat je doorgaans in de poepchique lobby van het Antwerpse Hilton aantreft: de das-en-pakzakkenlui met hun onafscheidelijke trolleys en notebooks, die slechts oog en oor hebben voor hun zoemende blackberry's.

Relaxed zat hij daar, onwaarschijnlijk cool, met gekruiste benen, lichtjes achteroverleunend en met zijn gespierde biceps op de rugleuning van de bank. Zijn wijsvinger streelde geamuseerd langs de sensuele welving van zijn bovenlip.

'Meneer?'

De heldere blauwe ogen toonden niet de minste interesse. Ze bleven gefixeerd op de marmeren treden van de kolossale draaitrap die naar de suites leidde. Naar de hemel.

'Meneer', herhaalde de kelner en het klonk niet meer als een vraag. Er zat dat tikkeltje arrogantie in zijn toon.

'Een cognacje graag.'

'Hmm...'

'Courvoisier XXO.'

'Komt er dadelijk aan, meneer.'

Dirk Janssens keek de stijve pinguïn, die vanzelfsprekend een andere vraag had willen stellen, geamuseerd na. Ondanks zijn schrale kop en zijn wat stijve tred tekende zich in de messcherp gestreken broek een strakke kont af. Janssens zuchtte.

Kontjes. Je had ze in alle vormen en variaties, geuren en kleuren, texturen en temperaturen. Maar dit stond vast: ze moesten strak zijn en hoog ingeplant. En vooral: heet.

Hij twijfelde. Bij de eerste ontmoeting had ze gekozen voor een klassieke jurk met schouderbandjes. Strak bovenaan maar nogal breed uitwaaiierend vanaf de taille. Niet echt een statement. Een slecht voorteken? Vrouwen pakken graag uit met wat ze hebben. Dat is een dogma. Een axioma. Waarvoor ze op de wereld zijn gezet. Hun godverdomde plicht.

Als er iets is. Om mee uit te pakken.

Twijfel.

Zucht.

Janssens concentreerde zich in gedachten op haar ranke schouderlijn en zoomde in op het met kant afgeboorde bandje van haar beha dat steels was komen piepen vanonder het schouderbandje van haar jurk. Dat was geen toeval geweest. Het was een bewuste zet. Er was aan gewerkt. Een goed voorteken. Ze droeg ook geen push-up of enig ander klevend wonderattribuut. Nee, haar tieten waren oké.

Met die gedachte suste hij zichzelf. Lekker, die tieten. Beter dan haar gezicht, dat nogal gewoontjes was. Ietwat streng, ondanks de kunstige laag make-up. Ook daar was hard aan gewerkt. Met penselen en kwastjes als een kunstschilder. Een plus, al dat harde labeur, want ze had het voor hem gedaan. Maar hoe dan ook, het was bijzaak.

Kontjes.

Janssens staarde naar het glanzende marmer, zoog de luxe in zijn poriën. Smaak had ze wel. Want zij had de touwtjes in handen genomen. Zij had de afspraak geregeld.

De strenge carrièrevrouw. De twijfel stak opnieuw de kop op. Zo'n type had hij eigenlijk nog nooit gehad. Meestal koos hij voor gemakkelijke prooien. Gescheiden blondjes met kapot haar. Niet te slim. Niet te knap. Niet van die kotte types met een hoop eisen en kapesones waar elke man op viel. Maar wel met een perfect lijf. Hun troef die ze dan ook met zwier uitspeelden om bij hem in de gunst te komen.

Maar dit beestje was anders, zo heel anders. Hoe was hij haar eigenlijk op het spoor gekomen, vroeg hij zich af. Gewoon. Op internet. Tijdens een anonieme chatsessie. Voor de lol. Ze was gevallen voor zijn charme. Een foto had ze zelfs niet gekregen. Hoe ze ook had gezeurd. Gesmeekt bijna. Hij had haar wijsgemaakt dat het uiterlijk er niet toe doet. Trouwens, wat doet zo'n hitsige vrouw die op jacht is met de foto van een lekkere man? Masturberen. En dan in slaap vallen met de foto op het nachtkastje. Naast haar vibrator, waar haar ontheemde echtgenoot hem vindt. Of de foto publiek maken, een nóg gruwelijker doemscenario. Op internet, waar Gwen hem per ongeluk kon zien, of erger nog, Julien. Hij mocht er niet aan denken. No way.

Safety first.

Ze was gezwicht. Ze had ingebonden, de trotse yuppie. En bij de eerste ontmoeting had ze niet geklaagd. Janssens liet zijn vinger langs zijn mannelijke kaaklijn glijden. Zijn ogen glansden als die van een voetballer die net heeft gescoord. Na deze eerste 'echte' ontmoeting zou ze ook niet te klagen hebben.

'Alsjeblieft, meneer.'

'Bedankt. Zet maar op de rekening.'

'Welke rekening?'

'Van...'

Iris

Brunette, bruine ogen, gewone lichaamsbouw en in tegenstelling tot haar natuur opvallend onzeker in haar veel te strakke flinterdunne cocktailjurk. Zo heel anders dan wie ze echt was: de typische carrièrevrouw, die je doorgaans aantreft in een functionele en met de modernste communicatiemiddelen uitgeruste suite van het Antwerpse Hilton. De zakenvrouw in herenkostuum die met een oog op de klok haar riante salaris probeert te verantwoorden. Tot een gat in de nacht.

Ongemakkelijk stond ze daar. Met haar heupen draaiend voor de grote staande spiegel. Haar hypernerveuze vingers knepen in het vetrandje dat niet te camoufleren viel en stilaan de proporties van een opgeblazen fietsband aannam.

Er werd op de deur geklopt. Niet hard maar met regelmaat. Drie keer. Pok. Pok. Pok. Haar ogen vlogen naar de klok. Negen uur. Pal. Pal. Pal. HIJ was er. Moest er zijn. HIJ HIJ HIJ.

‘Mevrouw?’

Haar ogen reflecteerden haar wazige onzekerheid in het bedampte metaal van de ijsemmer.

‘Mevrouw’, zei de kelner en het klonk niet meer als een vraag. Er zat dat tikkeltje arrogantie in zijn toon.

‘Is dat...’

De kelner toonde het etiket.

‘Dom Pérignon.’

Iris Bruweel pakte het dienblad.

‘Van het jaar dat u me hebt aangeraden.’

De kelner monkelde goedkeurend, knikte en liep weg.

Iris keek de man na. Ondanks zijn kleurloze uiterlijk en overdreven ijver straalde hij zelfverzekerdheid uit. Hij had dat zouteloze van Bert. Haar Bert. Die nu in de sofa voor de tv lag. Met zijn pantoffelvoeten op het voetenkussen. Nootjes knabbelend en bier drinkend.

Bruweel zuchtte.

Mannen.

Je had ze in alle vormen en variaties, geuren en kleuren, texturen en temperaturen. Maar dit stond vast: ze moesten sterk zijn en volwassen. En vooral: charmant. Ze twijfelde. Bij de eerste, wat oppervlakkige ontmoeting leek hij nogal be-deesd. Terughoudend zelfs. Losjes in het goedzittende pak, dat wel. Knap, charmant ook. Maar toch teruggetrokken. Een vreemde mix. Niet de typische macho die ze in gedachte had gehad. Een goed voorteken? Mannen pakken graag uit met hun fysiek. Dat is een dogma. Een axioma. Waarvoor ze op de wereld zijn gezet. Hun godverdomde lijf.

Als ze dat al hebben. Een lijf om mee uit te pakken. Ja. Absoluut. Zucht. Ze concentreerde zich op zijn brede schouders, strak afgetekend onder het losse jasje van Strelli. Ze had het etiket gezien. Omdat hij het had laten zien. Onopvallend weliswaar. Ijdel, hij was ijdel, al zou hij dat nooit toegeven. Verzorgd ook. Met zijn zorgvuldig getrimde stoppels van één dag. Hij was voorkomend geweest en helemaal niet opdringerig. Vriendelijk en veel meer relaxed na een paar glazen wijn. Hij oogde veel jonger dan hij was. Dat had te maken met de helderheid van zijn ogen. Wat een contrast, helder en toch warm. Alsof er voor de eerste keer iemand echt naar haar keek. Zo voelde het. En toen al, was ze verloren. Die ogen waren haar de hele week blijven achtervolgen. Stekend, als dolken. Open ook, en vooral eerlijk. Hij was ook eerlijker dan zij, want hij had haar dadelijk op het hart gedrukt dat hij getrouwd was en dat ook wilde

blijven. En dat hij een zoontje had van zeven en dat het ventje het belangrijkste was in zijn leven. Het enige dat echt telde.

Toen ze hem had geconfronteerd met de realiteit en had gevraagd wat dan wel de reden zijn mocht van hun ontmoeting, had hij diep nagedacht. Met zijn kin in zijn handpalm. Die perfecte kin in die sterke maar slanke hand. Toen kon ze het ruiken. Bijna proeven zelfs. Zijn gedachten waren bij zijn zoon.

Hij had haar langdurig aangekeken. Ze was gesmolten. Ze was nat geworden. Gewoon van zijn blik en de ontwapenende glimlach en wat hij zou gaan antwoorden was toen allang van geen enkel belang meer.

Ook tijdens hun chat op internet, waarbij de meeste mannen meteen beginnen te lullen over seks, had hij haar geïntrigeerd ondanks het feit dat hij geen foto had willen sturen. Ze had zichzelf dan maar wijsgemaakt dat het uiterlijk er niet toe doet. Wat een flauwekul. Hij had haar mateeloos gefascineerd, die zachte harde man der mannen. Hij had haar het gevoel gegeven dat ze de enige vrouw op aarde was. Ze had verdorie zitten hunkeren naar de volgende streep tekst op haar scherm. Ze was verliefd geworden op woorden.

Ook bij hun eerste afspraak was hij niet over seks gaan lullen en hij had haar evenmin een inтриest levensverhaal in de maag proberen te splitsen over hoe hij vastgekleusterd zat in een gestrand huwelijksbootje dat op kapseizen stond. Nee. Niks daarvan. Hij had haar gecharmeerd. Geamuseerd. Complimentjes gemaakt. Haar op een voetstuk gezet. Haar vrouwelijke gevoeligheid bespeeld.

Mannen.

Bruweel staarde naar de glimmende ijsemmer. Haast had hij blijkbaar niet. Want hij had niet geprobeerd om haar te

bepotelen. Hij had zelfs niet aangedrongen op een nieuwe afspraak. Dat had zij geregeld.

't Is een playboy. Hij heeft wel honderd vriendinnetjes. Hij vindt me maar niks. Te gewoontjes. Hij komt niet.

De angst kneep haar keel dicht. Zo'n type man had ze eigenlijk nog nooit gekend. Ze had wel eens een avontuurtje beleefd met een collega, zorgvuldig beredeneerd, meer met verstand dan passie. Gewoon om stoom af te laten. Dat was op een afknapper uitgedraaid. Ze was opgelucht geweest toen ze weer thuis was, want Bert was de slechtste nog niet. En, hij was een fantastische vader.

Wat doe ik hier dan?

Bert had amper gereageerd toen ze hem had verteld dat ze naar een congres moest. In de Ardennen. Ze zou daar blijven slapen. Nu twijfelde ze. Stel dat hij opbelde. Dan zou ze iets moeten verzinnen. Er waren nog gruwelijker doemscenario's te bedenken. Stel dat er iets aan de hand was met Kobe. Wat dan? Waarom had ze niet simpelweg gezegd dat ze in het Hilton bleef overnachten? Omdat hij het haar niet had gevraagd. Hij had iets gegrommeld en de afstandsbediening gepakt.

Omdat hij niet van me houdt. Omdat hij me niet opwindend vindt.

Niet zoals de man die op haar zat te wachten in de lobby. Die aartsknappe man die haar had geamuseerd en gecharmeerd. Die haar vrouwelijkheid had bespeeld. Haar doodgewaande hormonen tot leven had gewekt.

Spelen. Playboy. Nee, dat kan niet. Hij is getrouwd. Hij heeft een zoontje.

Bruweel staarde naar de hulpeloze hitsige vrouw in de spiegel. Ze deed een drup parfum achter haar oor, legde een witte roos op het hoofdkussen, trok haar buik in en de deur van de suite open.

Ze zweefde de trap af. Naar de lobby. Naar het avontuur.
Naar haar schitterende man.

‘Welke rekening?’

‘Van... die knappe dame daar.’

Dirk & Iris

ZIJ nat.

HIJ cool.

DE SEKS heet.

Carla & Luuk

‘Luuk?’

Ondanks de zachte fluistertoon schrok Luc Stroobants toen hij zijn naam hoorde. Wat ooit als grap onder vrienden was begonnen, had nu algemeen ingang gevonden. Zelfs Carla noemde hem tegenwoordig ‘Luuk’, zacht en slepend, zijn Limburgse afkomst parodiërend.

‘Luuk? Ben jij het?’

‘Ja, zoet.’

Stroobants hield zijn tandenborstel onder de waterstraal. Het erwtje tandpasta kolkte in de afvoer. Hij draaide de kraan dicht en duwde zijn tandenborstel in de houder. Naast die van Carla.

Beter zo. Ik heb niks te verbergen. Ze mag de dranklucht ruiken.

Stroobants huiverde. Waarom was ze nog wakker, Carla? Het was verdorie kwart over elf. Normaal ging ze om negen uur naar bed en om vijf over negen snurkte ze als, nu ja, als een roos. Zou ze iets vermoeden? Kon ze zijn onzekerheid al ruiken? Ze kende hem door en door. Zo goed dat het bijna angstwekkend was.

Stroobants kon de onzekerheid niet meer aan. Hij haastte zich naar de slaapkamer, stootte bijna de paraplubak om, trok haastig zijn kleren uit en wilde zonder licht te maken, onopvallend, tussen de lakens glijden, maar het was te laat. Hij wankelde. Op één been, gevangen in de harde lichtcirkel van Carla's bedlamp. Ze keek naar hem. Dat voelde hij. Naar zijn volumineuze dijen. Carla hield van zijn dijen. En ook van zijn lijf, al was dat te mollig en al liet ze dat zelden blijken.

'Waar ben je geweest?' De slaapdrongen stem klonk fragiel, zoals Carla zelf. Stroobants trok zijn kousen uit en sloop in bed.

'Glas gaan drinken met de collega's.'

'Ik ruik het.'

Carla zoende hem niet. Ze knipte het licht uit en draaide zich om.

'Was je ongerust?'

'Hmm.'

'Carla?'

'Hmm.'

'Is er iets?'

'Hmm.'

Glas gaan drinken met collega's. Het volstond blijkbaar. Al die angst. Al dat schuldgevoel. Voor niks. Het kon dus. Carla bleef gewoon Carla. Ondanks alles. Stroobants klopte een deuk in zijn hoofdkussen. Hij voelde de spanning van zich afglijden.

Het kan. En toch, Carla is alles voor mij. En ik voor haar. Maar het kan! dacht hij in een roes en hij schurkte zijn lichaam tegen dat van haar. Duwde zijn knieën in haar knieholtes en voelde zich, ondanks de perverse dualiteit van zijn gedachten, nog dichterbij haar dan vroeger. Carla duwde zijn dij weg.

'Ik ben moe, Luuk.'

'Ik ook. Ik ook, schat.'

Luc Stroobants rolde opzij. Zijn wanhopige ogen glansden hoopvol. Ze zouden nogal schrikken, de mannen. Ze zouden opkijken. Dit zouden ze nooit geloven. Nooit. Zijn borst zwol van trots en het kostte hem moeite om zijn jagende ademhaling onder controle te houden.

Inge & Reggie

Toen Reggie Bonheure een laatste stoot gas gaf, brulde zijn bestelwagentje de hele buurt wakker. God, wat hield hij van dat ouwe trouwe machientje, en van zijn job. Hij trok de garagedeur open, stalde zijn auto, ritste zijn overall open en terwijl hij in de spiegel zijn gezicht inspecteerde, masseerde hij zijn ballen.

‘God, ’t leven kan schoon zijn.’

Boven ging een deur open. Reggie sloeg geen acht op het geluid. Hij liep naar de ijskast en trok een blik pils open. Hij hoorde de aarzelende voetstappen op de trap.

‘Reggie?’

‘Baby!’

Hij tilde Inge op alsof ze een pluimpje was. Voor ze het beseftte, wentelde ze door de lucht. Hij legde haar op de sofa, duwde haar schouders tegen de rugleuning en keek haar in het wit van de ogen.

‘Zal ik nog rap douchen?’

Inge antwoordde niet. Ze wriemelde met haar ranke lichaam en probeerde een blik te werpen op de staande klok, achter zijn schouder.

‘Vanwaar kom je?’

‘Heb ik je vandaag al gezegd dat jij de mooiste vrouw op aarde bent?’

Ze voelde zijn sterke vingers op haar borsten.

‘Heb ik je vandaag al gezegd dat je de lekkerste tieten van de hele wereld hebt?’

Inge werd bijna in de lucht gekatapulteerd. Haar ridder droeg haar de trap op. Gooide haar op het bed. Knielde. Begon

haar te zoenen. Overal. Ze werd er helemaal daas van. Daas van deze sterke, fantastische man. Haar man. Die levensvreugde uitstraalde. Die haar het gevoel gaf dat ze mooi was. Dat ze iets betekende. Hij beet in haar dij. Knuffelknabbelen, noemde hij dat. Ze kreunde. Zelf zou ze daar nooit op gekomen zijn. Zelf was ze eigenlijk nogal grijs. Maar hij kleurde haar. Hij. Hij. Hij.

‘Reggie?’

‘Hm.’

‘Ik heb een leuke reis uitgestippeld.’

‘Reis?’

‘Naar Knossos. Maar maak je geen zorgen. Ik zorg overal voor.’

‘Knossos?’

‘Ja, een van de Griekse eilandjes. Ze hebben er lekkere drankjes.’

‘Belgisch bier?’

‘Dat weet ik niet. Maar ik zoek het uit.’

‘Weet je, Inge...’

‘Wat?’

‘Ik zie je graag.’

‘Ja, dat weet ik. Maar zal ik de reis...’

‘Morgen. Morgen check ik mijn agenda. Nu...’

Inge kreunde toen de punt van zijn tong rond haar navel cirkelde. Tandem trokken haar slipje naar beneden. Gulzige lippen zogen zich vast.

‘Reggie?’

‘Grhmmmm.’

‘Reggie?’

‘Hm. Lekkerrrr.’

‘Ik heb mijn regels.’

Reggie Bonheure duwde zich op. Hij zwiepte met een forse nekslag zijn paardenstaart in zijn nek en lachte zijn

tanden bloot. Ze flikkerden in het maanlicht. Dat had die hoer in Antwerpen ook gezegd. Maar dan op zijn Frans. *J'ai mes règles*. Veel verschil was er niet. Vrouwen waren allemaal hetzelfde. Voorspelbaar. De ene deed het voor een snoepreisje, de andere voor harde cash. De ene had haar regels en viel in slaap, de andere had haar regels en gaf hem een lekkere pijp en een korting.

Reggie Bonheure krabde aan zijn ballen en draaide zich om. Vandaag was het cash. Morgen een reisje. Het leven is schoon. En vrouwen zijn de kers op de taart. Zeker als ze slikken. Alles. Doorslikken. God, ze zouden nogal een smoel trekken vrijdag. De mannen. Geen druppel had ze gemorst, die hoer in Antwerpen. Geen enkele.

'Sloppel, dan.'

'Sloppel.'

Iris

Iris Bruweel lag naakt in bed. Op haar rug, met haar benen gespreid. Ze streelde haar dijen en luisterde naar de striemende regenvlagen.

Hij was daar, ergens, buiten. Ver weg. Maar zijn strelen-de handen waren er niet. Zijn verse zweet, waarvan de geur nog in de kamer hing, bedwelmde haar. Het brandde gaten in haar afgepeigerde lichaam, dat snakte naar een diepe, rustgevendeslaap. Naar vergiffenis. Ze had een lauwe douche overwogen maar ze had zich bedacht. Dan was zijn geur weg.

Ontspannen, je loom voelen, relaxen, rustig in- en uitademen, wegzinken, het had allemaal geen zin want elke zenuw, elke vierkante millimeter huid snakte naar zijn lijf.

Haar wangen gloeiden. Haar ogen gloeiden. Haar hele lichaam gloeide, alsof ze in een soort extase was die alle vroegere emoties deed verbleken. Een hormonale vloedgolf. Een woeste draaikolk van genot waaruit ze nooit meer los zou raken. Ze werd er duizelig van. Breekbaar. Glibberig.

Ze wilde opstaan. Het lukte haar niet. Ze was haar evenwicht kwijt. Voorgoed.

Plots realiseerde ze zich dat het niet meer regende. De bui was uitgeraasd. Even snel als ze was komen opzetten.

Zoals ontvlammende lust? Starend naar het plafond, naar de barstjes in het pleisterwerk, zocht ze naar patronen. Naar een samenhang. Het enige wat ze zag, was chaos en hun over elkaar krullende hitsige lijven, die roken naar nacht en begeerte en gemiste kansen.

Het was zo stil nu dat je de airco kon horen zoemen. De